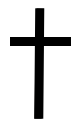

LÉPCSŐK

XVII. évfolyam 3. 4. szám

2017. március 5.

A kerepesi római katolikus egyházközség lapja

Krisztusunk, aki elfogadod a keresztet az emberek kezéből, hogy Isten embereket üdvözítő szeretetének jelévé tedd, add meg nekünk és korunk minden emberének, hogy higgyünk e határtalan szeretetben, s átadván a keresztség jelét az új évezrednek, a megváltás hiteles tanúi lehessünk. (II. János Pál pápa)

**A tartalomból: Amit minden reggel kérhetsz Istentől
Isten soha nem téved!
Emlékezzél, ember
Itt voltak velünk szeretetbombaként
A nagyböjti időszak lehetőség
Krisztus feltámadásáról**

Szentmise szándékok március hónapban

1. *Hamvazószerda*
2.
3. +Kmetti Károly 2. évf., neje +Brancs Julianna és +Szüleik
4. Az "Irgalmas Szűz" rózsafüzér csop. (Rusznayákné) élő Tagjai
5. Berta Mihályné +Pecsenyiczki Teréz, +Férje, +Szüleik és összes +Hozzát. **(8.00)**
..... **(11.00)**
+Brancs Mihály, neje +Barka Anna és összes +Hozzátartozó **(18.00)**
6. Az "Irgalmas Szűz" rózsafüzér csop. (Rusznayákné) +Tagjai
7. Hálából a kapott kegyelmekért
8. +Rapavi Mihály és összes +Hozzátartozó
9.
10. +Tóth Sándor 1. évf. és +Szülei
11. +Rémi szülők és +Gyermekeik
12. +Paulovics István, +Felesége, és gyermekeik +Klára, +István, +Károly **(8.00)**
..... **(11.00)**
+Nagyszülők **(18.00)**
- 13.-14.....
15. A "Lisieux-i Szent Teréz" rózsafüzér csoport (Horváthné) élő tagjai
16. A "Lisieux-i Szent Teréz" rózsafüzér csoport (Horváthné) +tagjai
17. A Szűzanya tiszteletére
18. A 24 órás engesztelő szentségimádást végzőkért és az imát kérőkért
19. +Fera József 3. évf. és élő beteg felesége **(8.00)**
..... **(11.00)**
+Tanács Mihály neje +Csepeti Mária és gyermekeik +Mária és +László **(18.00)**
20. A „Szeretetreméltó anya” rózsafüzér csoport (Simkóné) élő tagjai
21. A „Szeretetreméltó anya” rózsafüzér csoport (Simkóné) +tagjai
22.
23. +Zsemle Mihályné, +Férje és +Gyermekeik
24.
25. +Szabó István, +Neje, +Szüleik és összes +Hozzátartozó
26. *Az egyházközség márciusban +Hívei* **(8.00)**
..... **(11.00)**
+Kusnyár Mihály 2. évf. **(18.00)**
27. Susanna nővérért, a Szeretet Misszionáriusai Rend szolgálatáért
28.
29. Fiatalon +Édesanya
30. +Heik István, neje +Pintér Julianna és összes +Hozzátartozó
31. +id. Pecsenyiczki József, neje +Katalin és +Nagyszülők

Gondolatébresztő...**Amit minden reggel kérhetsz Istentől**

Persze sokkal több mindent is lehetne kérni, hiszen mi (sokszor) telhetetlenek vagyunk, az Isten pedig (mindig) mindenható.

De mik lennének a legfontosabbak?

1. Türelem

Annyi gond, annyi idegesség, annyi stressz... Szeretnék kitartani ezekben a helyzetekben, és nem felcsattanni. Nem bántani másokat. Sem a gyerekeimet, amikor este már fáradt vagyok, sem a kollégáimat, ha feszülök a feladataimon (vagy az övéken). Szeretnék megtanulni várni.

2. Bátorság

Nap mint nap döntéseket kell hoznom. Válaszokat kell adnom. Állást kell foglalnom. Fel kell vállalnom a hitemet és az elveimet. Ez nem megy bátorság nélkül. Nem lehet elbújni. Istent kell választanom a világ helyett, mégis a világban. Szeretnék bátor lenni, nem megfutamodni.

3. Nyugalom

Pörgök. A jövőbe nézek előre, és a múlt sebeit nyalogatom. Állandóan megy valami a fejemben: gond, terv, kérdés. Pedig az Isten nyugalmat akar adni, válaszokat, békét. Szeretném vágyani az Isten szárnya alatti nyugalmat.

4. Vidámság

Nem mondom, hogy mindig szomorú vagyok, de könnyen lehangolt leszek. Bármilyen apróság miatt is. Vagy ha valami nem úgy sikerül, mint ahogy elterveztem. És amikor megélem az ellenkezőjét, felfrissülök. Boldognak, derűsnek, pozitívnak, lelkesnek lenni jó, főleg ha ezt át is tudja ragasztani az ember a környezetére! Szeretnék vidám lenni.

5. Hit

A hit mélység. Le kell merülni hozzá, érte. Nehéz csak a felszínen élni, és nem is jó. Szükség van egy komoly bizalomra az Isten felé: hogy működik az ima, hogy nem fölösleges a böjt, hogy van értelme a felajánlott misének, hogy a gyógyás tényleg teljesen megtisztít. Szeretnék mindig kételyek nélkül hinni ezekben.

+1. Holnap

Leginkább a holnapot kérem ma, ha az Isten is úgy akarja. Hiszen mégis vannak terveim, céljaim. Nem, nem az önmegvalósítás a legfontosabb. Hanem hogy ma is és holnap is az életemmel szolgálhassam és dicsérhessem az Istent.

Nem félek, de mégis...

Szeretnék holnap reggel is felébredni.

***Február 11-én tartottuk a X. Egyházközségi
farsangi bálunkat***

Pipó József bűvész

Koktél duó

A tombola egyik nyertese

Kisvirág Táncsoport

**Nagyböjti lelkigyakorlatunk április első hétvégéjén lesz, melyet
Dr. Sánta János pápai káplán, teológia tanár,
a Vác-Deákvár Plébánia kisegítő lelkésze fog tartani.**

Isten soha nem téved!

A lakatlan szigeten

Egyszer történt egy hajótörés, amit csak egy ember élt túl.

Őt a víz egy lakatlan sziget partjára vetette.

Azon imádkozott nap mint nap, hogy jöjjön és mentse meg valaki. Mindennap kémlelte a horizontot, hátha meglát egy hajót, ami megmentheti, de hiába. Végül, beletörődve sorsába, épített magának egy kis kunyhót a szigeten.

Aztán egy napon, amikor elment halászni, hogy legyen aznapra is mit ennie, szörnyű dologra ért vissza. Az egész kunyhó lángokban állt! Teljesen elégett, úgy, hogy csak hamu maradt belőle.

A hajótörött teljesen elkeseredett. Nemcsak hogy hajótörést szenvedett, de mire beletörődött sorsába és épített magának egy kis zárt menedéket, az is oda lett.

"Hogy tehetted ezt velem Istenem? Mivel érdemeltem ki ezt a rosszat? Pedig már kezdtem megbarátkozni az egyedüllét gondolatával, és olyan jól éreztem magam ebben a kis kunyhóban, miért kellett ezt is elvenned tőlem?" - kiáltott Istenhez.

Másnap kora reggel, amikor kisírt szemét kinyitotta, arra ébredt, hogy kiköt egy hajó. Nem hitt a szemének! Amikor felszállt a hajóra megkérdezte a kapitányt, hogy honnan tudták, hogy ő ott van.

"Abból a nagy füstből, amit csináltál. Abból láttuk, hogy van itt valaki a lakatlan szigeten." - felelte a kapitány.

Az ember életében vannak olyan időszakok, amikor mindent elveszítettnek érez, mert annyi rossz dolog történik vele. De az életnek minden negatív történésre van egy pozitív válasza!

»Jó dolog kimerülnünk, belefáradnunk az igazi jó hasztalan kutatásába, hogy aztán kinyújthassuk kezünket a Megszabadító felé.«

Blaise Pascal

Emlékezzél, ember - kezdődik a nagybőjt!

- Mi haszna van az embernek, ha az egész világot is megszerzi, de lelke kárát vallja? (Mt 16,26)
- Hamvazószerdával elkezdődik a Nagybőjt. Ember emlékezzél meg, porból vagy és porrá leszel. Térjete meg és higgyetek az üdvösség jó hírében.
- A nagybőjt jellegzetes cselekedetei *1. Ima 2. Bőjt 3. Alamizsna* „Amikor imádkoztok, ne legyetek olyanok, mint a képmutatók.” Mt 6,5 „Amikor bőjtöltök, ne legyetek komorak, mint a képmutatók.” (Mt 6,16) „Úgy adj alamizsnát, hogy ne tudja a bal kezed, mit cselekszik a jobb” (Mt. 6,3)
- Az alamizsna a túlárado szeretet ajándéka. Szerető részt vállalás a felebarát élet-helyzetéből. Csak így léphetsz be Isten világába, mert a felebarát szeméből Isten néz rád.
- Nem az a lényeg, hogy mennyit teszünk, hanem hogy mit teszünk. Jézus nem azt mondta, hogy szeressétek az egész világot, hanem “szeresd felebarátodat.” A fizikai éhség mellett, nagyon valóságos a szeretet utáni éhség. Hogy szeretve legyünk és szeressünk.

Így hát kérlek Uram:

- Ha túlságosan erősnek képzelném magam, juttasd eszembe, hogy az ember igazi nagysága térden állva látszik meg;
- Ha úgy gondolnám, hogy igaz vagyok, juttasd eszembe, hányszor voltam igazságtalan;
- Hogyha sokat beszélek, nekem szól a mondásod: „beszédetek legyen igen-igen; nem-nem”
- Ébressz rá, hogy tovább kell mennem, ha befutottnak képzelem magam.
- Ha azt gondolnám, hogy minden rendben, ébressz rá, hogy vársz rám, hogy megbocsáss.
- Hogyha kritizálok, másokat megszóllok, juttasd eszembe, az irányomban tanúsított türelmedet;
- Juttasd eszembe, milyen sokszor megfélemezem rólad magányomban.
- Ha irigység ütné fel a fejét, segíts, hogy gondoljak a tőled kapott ajándékokra.
- Kiábrándultságaimban tudatosuljon, hogy te vagy a vigasztalásom.
- Jusson eszembe, hogy csak te tudod, mi válik javamra, - ha túl sokat kérnék.
- Ábrándjaimban emlékeztess ígéreteidre.
- Emlékeztess, hogy mindig velem vagy, ha távol is éreznék magamtól.
- Bűneimben juttasd eszembe, hogy minden megtérőt szeretettel fogadsz.
- Jusson eszembe, te azt akarod, hogy szabad legyek, ha félek mások ítéletétől.
- Ha azt hinném, hogy mindennek vége, hadd gondoljak arra, te mit éreztél a kereszten.
- Ha túlzottan fontos lennék önmagamnak, emlékeztess, hogy te a kicsit és a gyengét szereted.
- Ha fáradt vagyok, emlékeztess annak a fájdalmára, aki már hiába vár.
- Juttasd eszembe, hogy imádkoznom kell, ha meginogna a hitem.
- Ha a környezetem arra biztatna, hogy hamis isteneknek hódoljak, jusson eszembe, te vagy az én Uram, Istenem.
- Ha meg akarnám menteni kényelmes életviteletem, emlékeztess értem hozott ke-

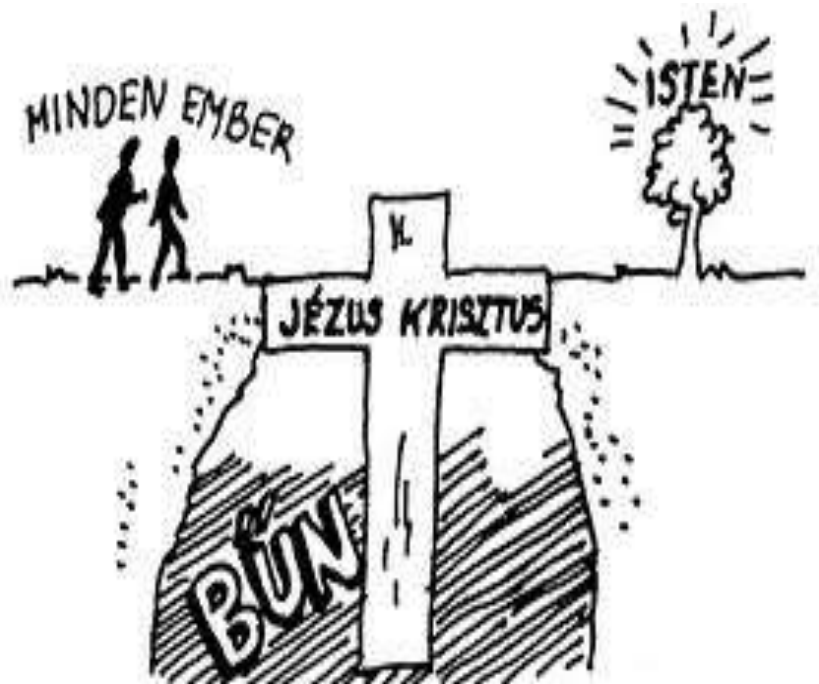
resztáldozatodra.

- Uram, amikor a kísértés megfutamodásra készlet, juttasd eszembe, hogy a feltámadáshoz egyedül a kereszten át lehet eljutni, ott majd színről színre láthatlak.
- Milyen jó feltétellel indulsz a nagyböjti szent időben?
- „Legyen a nagyböjt minden keresztény számára megújuló tapasztalat Isten szeretetéről, amelyet Krisztusban ajándékozott nekünk, és amelyet nekünk is minden nap tovább kell ajándékoznunk a felebarátunknak, főleg a szenvedőnek és rászorulóknak. Csak így részesülhetünk gazdagon a húsvét örömeiben.” (Benedek pápa nagyböjti üzenetéből)

(Átdolgozott fordítás fr.Mihály)

Keresztút

1. Elítélik – vállalja.
2. Ráteszik – fölveszi.
3. Elesik – újrakezd.
4. Találkoznak – bátorít.
5. Segítik – elfogadja.
6. Enyhítik – hálás.
7. Lezuhan – fölkel.
8. Siratják – vigasztal.
9. Leroskad – kitart.
10. Kifosztják – eltűri.
11. Odaszegeznek –
elszenvedi.
12. Megölik – megvált.
13. Tehetetlen - halhatatlan.
14. Eltemetik – föltámad.

Szent-Gály Kata: Megtérés

Én ismerem a bűnt Uram,
Én messziről jöttem.

Jogom van hozzá, hogy nagyon szeress,
hogy homlokomra két vonást tehess,
Mert kiváltottál önmagaddal engem.

Kereszted, mint rám süített pecsét:
tiéd vagyok - és nem a földé.

Hazataláltam és szeretnék
a te házában lakni mindörökké.

Jeremy Driscoll: Ez történik a misén (sorozat)

Az Úr imádsága 3.

Legyen meg a te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is

Az oltáron lévő eucharisztikus áldozatban ténylegesen egy olyan helyet készítünk a földön, ahol Isten akarata teljesen megvalósul és teljesül, éppen úgy, mint a mennyben. Legradikálisabb értelmében az „*amint a mennyben*” ugyanúgy jelenti, hogy az Atya akarata teljesen „*el lett végezve*” a Fiú személyében és a Lélek személyében, még hozzá az idők kezdete előtt. De van valami, amit Isten a teremtés kezdetétől fogva akar, és amit az Írások kinyilatkoztatnak: „*Istenünk... azt akarja, hogy minden ember üdvözljön és eljusson az igazság ismeretére*”. Valójában mindenki üdvözlhető a felajánlott áldozatban. Imádkozunk, hogy az áldozat hozza meg gyümölcsét. Vagy másként: „*Tudtunkra adta ugyanis jószágos tetszése szerint akaratának titkát... Krisztusban, mint főben foglaljon össze mindent, ami a mennyben és a földön van*”. Minden dolog Krisztusban, mint főben, vagyis az oltárunkon fekvő áldozatban van összefoglalva. Azért imádkozunk, hogy az áldozat hozza meg gyümölcsét.

Amikor az Úr testét és véréát vesszük magunkhoz, saját testünk is azzá a helylyé válik a földön, ahol az Atya akarata teljesül, mert saját testünk egyesül Krisztus egyetlen testével, amelyben a föld és az ég örökre egyesül. Jézus mondta: „*Én mindenkor azt teszem, ami neki (Atyámnak) kedves*”. Most azért imádkozunk, hogy egyesüljünk vele ebben. A szentáldozáskor a gyakorlatba visszük át ezt a vágyunkat. Amikor azonban azt mondjuk: „*a földön*”, nem pusztán önmagunkat értjük alatta; azért imádkozunk, hogy terjedjen szét az egész földön az, amit az oltárnál óhajtunk és megvalósítunk. Krisztus egyetlen testévé válni a másik módja annak, „*hogy mindenki üdvözljön és eljusson az igazság ismeretére*”. Itt „*Krisztusban, mint főben foglaltatik össze minden*”: ez az Atya akarata. Legyen meg az ő akarata!

Imádságunkban eddig figyelmünket az Atyára összpontosítottuk. Kívánságunk az volt, hogy dicsőítsük: „*a te neved, a te országod, a te akaratod*.” Az imádságban tudjuk, hogy Isten jelenlétében vagyunk, pontosan úgy, ahogyan az isteni Fiú áll az ő jelenlétében, minden energiáját az Atya felé irányítva. Csak benne imádkozhatunk így. Ez nem kevesebb, mint Krisztus teljes áldozatának összesűrítése az imádság első kérésébe. Ezután azonban megfordul az imádság energiája és iránya. A második rész abban a feszültségben mutatja meg az egyházat, amely jelene és jövője között mutatkozik, amelyben már benne áll. Így az első részben úgy imádkoztunk, ahogyan a liturgia már megjelenített jövőjében imádkozhatunk, a következőkben azért imádkozunk, amire nekünk, - akik már íz-leltük ezt a jövőt, - szükségünk van a jelenben. Ha azt mondjuk az első részben: „*a te..., a te..., a te...*”, most így szólhatunk a másodikban: „*nekünk..., minket...*”. Ez nem valamifajta énközpontúság, hanem egyszerűen kifejezzük bizalmunkat. A „*minket*” vagy a „*mi*” éppolyan tágas, mint a kezdő megszólítás „*mi...*”- je. Úgy szólunk, mint aki közösségben van mindenki a mennyben, és mindenki és minden nevében a földön beszélünk. Tehát:

Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma

Általánosságban ezzel azt kérjük mennyei Atyánktól, hogy adja meg mindazt, ami-
re szükségünk van az életben maradáshoz. Kérésünk kifejezi szeretetünket és bi-
zalmunkat, annak elismerését, hogy az Atya, aki életet adott nekünk, megadja min-
dazt, amire az életnek szüksége van. Ezt kérve elismerjük, hogy mindent Istentől
kapunk: létünk minden pillanata tőle van, és ezt nem vesszük természetes adottság-
nak. Szeretettel kérjük, hogy tartson minket életben és jólétben. Nem valami homá-
lyos módon kérjük ezt, mint ahogyan valamely természeti nép kérlelheti istenségét
a jólétért. Kérésünk része a szövetségi kapcsolatnak. Ő *a mi* Istenünk, mi az ő népe
vagyunk. Már elfogadtuk ajánlatát, hogy gondot visel ránk. Ezért kérjük őt biza-
lommal, hogy meg is kapjuk.

Mégis, amikor az eucharisztikus liturgiában mondjuk el, e kérésnek van egy
második, szép szintje. Miközben a kenyér és a bor ott van az oltáron az Úr testévé
és vérévé változtatva, hogy ne gondolnánk erre, amikor kimondjuk ezeket a szava-
kat: „*Mindennapi kenyerünket ad meg nekünk ma?*” Emlékszünk Urunk tanítására:
„*nem csak kenyérrel él az ember, hanem minden igével, ami Isten ajkáról jön*”. Is-
ten Igéje, amelyet valóságos ételként veszünk magunkhoz, Krisztus teste és vére,
amelyet lelki táplálékként fogadunk: ez az a végső „*kenyér*”, amelyet az Atyától
kérünk, hogy nekünk adja. A „*ma*” kifejezésnek is van egy második jelentésszint-
je. Bármikor használja a liturgia *a ma* szót, nem pusztán a földi idő részleges, kor-
látozott napjára gondol. Alapvetőbben vonatkozik arra a hosszú, örökké tartó nap-
ra, amely nem ismer alkonyt, vagyis Krisztus feltámadásának napjára és órájára.
Végül tehát azért imádkozunk, hogy legyünk azon a napon belül, és az Úr teste és
vére tápláljon bennünket. Ez a mi valódi kenyerünk, „*lényeg felett álló*” kenye-
rünk, ez lenne ugyanis az eredeti görög szöveg szó szerinti fordítása. Nem csak
magunkért, a konkrét gyülekezet tagjaiért kérjük ezt. A kérésben szereplő „*a mi...*”
és *kenyerünket* mindenkit és mindent magába foglal.

A mi Atyánk az, aki kenyeret ad nekünk. Ezért a szentáldozás rítusa során az
Úr testét és vérét a pap kezéből fogadjuk. Nem arról van szó, hogy odamegyünk,
és csak úgy elvesszük. Amikor magunkhoz vesszük az Atyától kapott lényegfeletti
kenyeret, akkor magát Krisztust fogadjuk, a pap személyében pedig maga Krisztus
áll mindegyikünk előtt, önmagát nyújtva át nekünk. Ez a szeretet kinyilatkoztatása.
„*Úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta oda*” Jézus ezt mondta:
„*Atyám adja az igazi mennyei kenyeret. Az az Isten kenye, amely leszállt a
mennyből, és életet ad a világnak*”. Az őt hallgatók így szóltak hozzá: „*Uram, add
nekünk mindig ezt a kenyeret*”, mire ő válaszolt: „*Én vagyok az élet kenye*”.

Tokody Ödön: Az öreg plébános levelei

8. levél

Áthelyezés Nacafalvára, ahol sok munka a lelkek szőlőjében

Kedves Uramöcsém!

Megértettem postán küldött levelét. Félreérthetetlenül tudomásor hoztabenne, hogy kerüljem a nagy kitérőket, hanem helyette életem folyásának útját írjam le, mégpedig sárgacsőrű káplánságomnál kezdve. Az öregek „engedelmességet kezdettől a halálig” nemzedéknek fennmaradó példája lévén. Íme engedelmeskedem.

Emlékezetes napom volt, amikor a papi beosztásom első levelét megkaptam. A nyári szünidő hátralévő örömet akarván kihasználni, hosszabb alvást engedélyeztem magamnak azon a napon és csak kilenc órára mentem misézni. Plébánosom már megkapta a napi postát, és így a templom előtt sétálva fogadott. Elővette a cingulusa (*papi öve*), mellé tűzött püspöki iratot és e szavakkal nyújtotta át: Ma az egyházi naptárban egyszerű nap van, tehát lehet szabadon választott misét mondani. Menjen öcsém és válassza ki „Kérés kegyes és jó halálhoz” szóló miseszöveget. Kivettem a boritékból a püspöki levelet, és mohó gyorsasággal olvastam a kedves sorokat. De amikor e szavakhoz értem: „azonnali hatállyal Nacafalvára helyezem”, lehanyatlott a kezem, le-sújtva álltam ott, és nem tudtam befejezni a levél olvasását. Úgy látszik, jó darabig furcsa helyzetben álltam ott, mert a plébánosom alaposan megrángatva mondta: No-no! Ne utánozza öcsém a kétségbeesés szobrát. A tisztítóhelyen is kitartunk majd csak valahogyan, hát akkor Nacafalván is ki lehet bírni fél évig. Ugyse volt ott káplán még tovább. Azzal karon fogott és bevitt a sekrestyén keresztül a templomba. Ott letérdelt a keresztoltár előtt és én öntudatlanul követtem példáját. Most pedig, édes öcsém, imádkozzunk megnyugvásért, erőért és kegyelemért, hogy papi életének első keresztjét jól tudja hordozni. Bizony, Kedves Uramöcsém, az én akkori imádságom ugyancsak zavaros volt. Egyszer mondtam el a Miatyánkot, és amikor a végére értem, csak az utolsó kérést ismételtettem újra és újra: de szabadíts meg a gonosztól, és Nacafalvára gondoltam.

Zavart volt a lelkem még a szentmise alatt is. Állandóan ez a szó járt az eszembe: Nacafalva! Leverten oldalogtam haza, és édesanyám keblén sírtam ki magamat. Megérti Uramöcsém akkori hangulatomat, ha tudja, hogy mit képviselt a mi egyházmegyénkben ez a szó, Nacafalva! Csak annyit mondok, hogy a papszentelés előtt álló kispapok, az utolsó félévben, midőn a jövő pompás helyeit reményteljes képekben festgették maguk elé, és egymást bosszantani akarták, csak ennyit mondtak: „Azt hallottam, hogy Nacafalvára kerülsz”. Hogy miért olyan rossz előjelű hely ez a Nacafalva, sohasem érdeklődtem utána. Úgy gondoltam, hogy rám az osztály első kitűnőségére nézve lehetetlen a létezése. Én csak nem kerülök oda. Arra is emlékszem még, amit az egyik nacafalvai káplán mondott, midőn elhelyezését kérte a püspöki hivatalban, majd átjött a szemináriumba, és meglátogatott minket kispapokat. Hát bizony - mondotta -, a monda szerint szerepet játszott már Nacafalva akkor is, amikor a Sátán az Úr Jézust megkísértette. Föld szépségeit mutogatta a gonosz lélek édes Üdvöztőknek, de ördögi farkának bojtjával eltakarta a világgolyóbis undokságait. És ez a hely, amelyet imigyen elfödött, már a nacafalvi plébánia helye volt.

Ezen rossz előjelek állításán kívül még egy különös lelki levertség szomorított el. Bennem is megvolt, mint minden kispapban és újmisési fiatalban az alapvető hiba, az önteltség. Akkor nem tudtam, vagy nem akartam tudni róla, de most már tudom.

Gyengeségeinkkel szemben ugyanis úgy állunk mi papok, hogy észrevételükhöz a szemünk öregsége kívántatik. Amint elveszítjük távolbalató képességünket, megnyerjük azt a nagy kegyelmet, hogy élesen szemlélhetjük, ami lelkünkben végbement és végbemegy. Hát bizony azt hittem én is, a legbiztosabb okosságommal, hogy képességeim címén csak azért nem illett meg a nagyprépost stalluma, jövedelemmel járó, mert oda az okosság, a szent élet és a többi meglévő jó tulajdonságokon kívül az „ósvi gondolkodás szerint” még tapasztalat, ősz haj és és rezgő hang is kell. Plébánosnak, pedig csak azért nem tehet meg a főpásztor, mert följúdulnának a többiek. Azt azonban jogos meggyőződéssel vártam, hogy „tehetségemhez és munkaképességemhez illő” jelentős káplán jól beosztást bízzanak rám. És íme, erre megkaptam Nacafalvát.

Másnap becsomagoltam. Egyetlen ládám volt és jó édesanyám gondossága folytán megszorodott ruhaneműim majdnem megtöltötték. A könyveimet csak kiválogatva vihettem magammal. Inkább a gyakorlatot elősegítő könyveket részesítettem előnyben, és szétnyűtt könyveimet otthon itt hagytam. A kiválogatott könyvek között szerepelt egy régi szerzőnek egész évre szóló szentbeszéd sorozata. Hely lévén még tettejükre tettem egy pergament kötéses salabaktert, melyet másodéves koromban, egy elhalt plébános könyvtárának a papnevelő intézetben történt árverésén vettem. Vame-lyik szentatya írása volt, mely tartalmazta a tévtanítók elleni magyarázatát. Egyrészt azért esett rá a választásom, mert a hittudomány további tanulmányozását is bevettem papi életem programjába, ehhez jó segédeszköznek tartottam e könyvet, másrészt meg hatalmas alakja és pergament kötése miatt e könyvemmel akartam növelni káplánszobám tudományos tekintélyét.

Harmadnapra két levelet hozott a posta. A sorsába bele nem törődött fiatalember idegességével bontottam, és olvastam az elsőben:

Kedves Kolléga Úr! A plébános úr elébb kapta az értesítést, hogy kolléga urat rendelte ide a főpásztori büntetés. Ő most a Hálaadás imáját mormolja, hogy tőlem megszabadult, én meg sietek kolléga úrnak gratulálni, hogy a papi élet keresztútját mindjárt keresztre feszítéssel kezdheti. Mert hát tudja meg: Nacafalva kápláni állomása egyházmegyénk keresztre feszítés helye, ahol a hóhér tisztét Darabos Brúnó plébános úr tölti be, az ártatlan káplánokkal szemben. Elhelyezésem azonnalra szól, hasonló lesz a kolléga úré is. Kérem tehát, hogy mihamarabb jöjjön, mert megérkezése előtt nacafalvai plébánia adminisztrálásával megbízott börtönőr nem enged el. Valószínű attól tart, hogy káplánhiány idején beteg bejelentésénél neki kell mennie. Erre pedig a lelkipásztori tankönyv állításától eltérően, szokásjog alapján csak a káplánnak van kötelessége. Holnapután, vagyis szombaton délből szekérrel várom a nagyklíki vasútállomáson. Diadalkapukat nem állítunk, mozsárdurrogás helyett meg majd én csapom be amúgy istenigazában magam mögött a plébánia kapuját. Szeretettel és epedve várja kolléga urat Cinikus Máté káplán és vértanú.

A másik levél még jobban elképesztett. Ilyen volt a szövege: Tisztelendő Káplán Úr! A Püspök Úr folyó hó 24-én 1672. szám alatt kelt leiratával értesített, hogy azonnali hivatalba lépés kötelezettségével Tisztelendőséged rendeltetett ki plébániám káplánjául. Fölszólítom, hogy állomását azonnal foglalja el, mert ellenesetben jogommal élve, följelenést teszek a Főpásztornál túrhetetlen engedetlenség és a püspöki rendelkezés semmibevevése miatt. Nem nézhetem el ugyanis, hogy valaki hivatalát mulasztással kezdje. Egyben nyomatékosan és komolyan figyelmeztetem, hogy nálam minden teendőjét pontosan, becsületesen végezze, mert az ujjathúzást nem tűröm, a plé-

bániával ellenséges elemekkel való cimborálkodást meg nem engedem és ellenesetben jogommal élve, följelentést teszek Ön ellen a Főpásztornál. Maradok a Tisztelendő Káplán Úrnak jóakaró plébános: Darabos Brúnó.

E két levéllel a plébániára siettem. Fiatal papi szívem kereste a testvérlelket, akivel lesújtottságát megoszthatja. A plébános úrnak szó nélkül átnyújtottam a két írást. Elolvasta, elborult az arca és reszkető kezekkel adta vissza őket. Azután még tőle soha nem hallott megindultságtól fátyolos hangon szólt hozzám.

Édes fiam! Nem áltatom azzal, hogy könnyű dolga lesz Nacafalván. Tudom, hogy papi körökben kihíresztelt falu és utolsó káplánhelyek utolsója. Azt is tudom, hogy Darabos Brúnó plébános alkalmasabb lenne adóvégrehajtónak. Azt sem tagadom a levél után, hogy Cinikus Máté nem sokat szántott ott az Úr szántóföldjén. Azt azonban állítom, hogy Nacafalván sok a munka a lelkek szőlőjében és az Úr odaküldi önt fiam munkásnak. Kigyomlált és jól ápolt szőlőben munkásnak lenni nem nehéz. De a gaztól fölvert, nyezetlen tőkesorokat, melyeknek még a karói is kidőltek, rendbe hozni és csak némi termést szállítani róluk, dicsőség és érdem. Fiam! Az Úr Jézus ezt az áldozatos, nehéz munkát kívánja most öntől. Menjen Nacafalvára olyan szándékkal, hogy teljesíti megbízását.

Rövid, de találó és a fiatal lélekbe tüzet gyújtó szavak voltak ezek. Már-már lekonyult buzgóságom föléledt hallottukra, és könnyes szemmel, de érces hangon válaszoltam: teljesíteni fogom.

Másnap elindultam Nacafalvára. Hogy hogyan fogadtak ottan? Majd legközelebb írja meg kedves Uramöcsémnek:

az öreg plébános

A nagyböjti időszak lehetőség egy számadásra,

jelentheti egy bűnös élet lezárását. Igazi célja a megtérés, ami nem azt jelenti, hogy egy hitetlen emberből hívő lesz. A megtérés azt jelenti, hogy Jézust tekintjük életünk legfőbb értékének, mert ő életét adta értünk. A megtérés személyes döntés, odafordulás Istenhez, és elfordulás bűntől. A megtérés egy állandó folyamat, életfeladat: mind jobban átadni magamat Istennek, mert ugyan melyikünk mondhatja el, hogy teljesen befogadta a végtelen Istent? A nagyböjt ilyen zárszámadás, vagy inkább lehetőség erre. Nem jelent véget, de jelentheti a bűnös élet végét. - A bűn valódi természetét csak Isten megváltó szeretetének fényében ismerjük fel, és érezhetjük meg súlyát. Ha felismertük a bűnünket, nem tarthatjuk magunkban, le kell tenni a terhet annak aki. „Az Isten báránya, aki elveszi a világ bűneit” Ha a bűnbánatban, gyónásban átadjuk Neki magunk, akkor biztosak, lehetünk, hogy újonnan született keresztények leszünk, akár érezzük ezt, akár nem.

A „bűn” bibliai fogalmai

Vétek: Céltévesztést, balsikert jelent. Az vétkezik, aki nem teljesít valamilyen elvárást egy másik személlyel kapcsolatban. A vétkes saját hibájából nem teljesít, nem tesz meg valamit, amit a másik joggal elvár tőle.

Torz állapot: Az bűnös, aki eltér az alapvető normától nem tatja meg a parancsot, és emiatt saját személyisége megváltozik, eltorzul. „Görbe utakon” jár. A bűn miatt a személyben valamilyen (helyrehozhatatlan) kár keletkezik.

Lázadás: A bűnös fellázad egy másik személy ellen, ezzel megsérti annak jogait. A bűnnel tehát a másik személy világában, környezetében tesz kárt az illető.

Hűtlenség: Az a bűnös, aki egy másik személlyel szabadon kötött szövetséget, egyezséget megsért. Hűtlen lesz a szövetséghez és a másik személyhez.

Hazugság: A bűn az igazságtól való elpártolást jelenti.

Ostobaság: A bűnös nem csupán egy kis hibát követ el, hanem ostoba módon katasztrófához vezető cselekvéssort végez. A bűn nem korlátozódik egyetlen cselekedetre, hanem folyamatot jelöl.

A bocsánatos bűn

A bocsánatos bűn is Isten megbántása. Tiszteletlenség Istennel szemben, akinek a tisztelete legfőbb célunk. Ellenkezés azzal, akinek minden más teremtmény a legkisebb dologban is állandó igent mond, hálátlanság a legfőbb jótevővel, neveletlenség a legjobb Atyával szemben. Lehet-e ennél nagyobb rossz annak a szemében, akinek valamennyire is helyes fogalma van Istenről?

Aki ilyet elkövet, azt mondja: nem súlyos dolgokban szegülök ellen. Igaz, a bocsánatos bűn nem olyan sértés, mint a súlyos bűn. Nem 100 %-os elfordulás a Teremtőtől a teremtmény felé, mégis szándékos istensértés.

Szemléltessük! Egy családapának több fia van. Főbenjáró dolgokban kénytelen-kelletlen szót fogadnak neki. Azonban sokszor nyerek és udvariatlanok vele szemben. Ugyan mi öröme telhetik az ilyen fiúkban, és ki biztosítja őt, hogy a sok vállvonogatás után egy szép napon nem fognak ökölrel is érvényt szerezni saját akarataknak?

A lelki élet mesterei és a szentek megegyeznek abban, hogy a bocsánatos bűn a súlyos bűn után a legnagyobb rossz a földön. A bocsánatos bűnnel játszó ember állandóan kötélháncot jár, a szakadék szélén halad, minden pillanatban lezuhanhat. Sokszor alig lehet meghúzni a határt a bűnök között. Aki Istent igazán szereti, nem méri centiméterrel, meddig mehet el a durvaságban anélkül, hogy Istent végleg ne lökje el magától.

Jellemző az ars-i plébános, Vianney Szt. János felfogása: Egy nap pénzes borítékot hoztak neki. Valaki figyelmeztette: „Plébános úr, vigyázzon, pénz van benne!”. Este felé a szent gyertyát gyújtott, és véletlenül azt a borítékot használta fel, amelyben 50 frank volt. Másnap az esetet így újságolta: „Nagyon drága hamut csináltam, 50 frankot égettem el, de hát ez sokkal kisebb baj, mintha egyetlen bocsánatos bűnt követtem volna el.”

Itt voltak velünk szeretetbombaként

Vannak pillanatok, amikor senki sem tud vigasztalást adni. Lehetnek azok a legfőbb egyházi méltóságok, államfők, közvetlen rokonok. Senki. A tragikus gyermekhalál ilyen. Isten csendje ilyenkor kibírhatatlan, akkor is, ha tudjuk, hogy ami történt, nem az ő akarata volt, hanem emberi mulasztás vagy tragikus véletlen okozta. Ilyenkor halljuk a sátán kacaját, érezzük jeges, fojtogató szorítását. Miért pont az ártatlan gyermekek? Lehet pszichológust hívni, orvost, bárkit, de csak egy szalmaszál marad a kereszten elhangzott kérdésre, az örületes golgotai csendben: „Éli, éli, lamma szabaktani”? (Istenem, Istenem, miért hagytál el engem?) A válasz Jézustól gyors és egyszerű: „Atyám, kezedbe ajánlom a lelkem.” Ami a ma nyelvén szólva azt jelenti: igen, ez megtörténhet velem is. „Elvégeztetett.” Ez még mindig kevés egy szülőnek, aki elveszti a drága gyermekét egy ennyire tragikus balesetben.

*Az elment
gyermekek
minden látszat
ellenére Isten
kegyelmében
vannak.*

De harmadnap megjelenik az utolsó vacsora termében, „békesség nektek” mondja, és a tanítványok megölelik, vele esznek, belenyúlnek a sebeibe. A feltámadás történelmi ténye döbbenetesen nagy lyukat üt az anyagi világ kibírhatatlanul rideg valóságán, amelyen át fény dereng a lélek sötétségében. „Én vagyok a feltámadás és az élet, aki hisz bennem, annak örök élete van” – mondta nagypéntek előtt, de a gyerekekről mást is mondott: „ha nem lesztek olyanok, mint a gyermekek, nem juttok be Isten országába”, tehát a gyermekeink rögtön oda jutnak. Ártatlan kis bűneikkel együtt. Kivételes kegyelmi vigasz, próbáljuk meg átérezni. Át fogjuk ölelni őket, ahogy Jézust is átölelik a tanítványok feltámadása után. Igen, tizenegy gyermek elment előre. Itt voltak velünk szeretetbombaként, elsőnek velük fogunk találkozni.

A haldoklókat látogató atyák, lelkészek elmondják, hogy sajnós „a zuhanó repülőn, ha ritkán is, de van ateista”. Olyat viszont soha nem mondtak, hogy a gyermekek között is lenne. A gyermekkori teljes, vagy a már kicsit kifogyóban lévő kamaszkori hitben is még olyan közel vagyunk a bennünk élő Istenhez, hogy egy kritikus helyzetben megszólal bennünk Krisztus: „ne féljete, én veletek vagyok a világ végezetéig”. És ezt a segítséget meg is tapasztalják a gyermekek, függetlenül attól, milyen vallási vagy kulturális környezetből indultak.

Így az elment gyermekek minden látszat ellenére kegyelemben vannak.

De a szülőknél ott dohog a kérdés: „Hol voltál, Uram?” Jézusban is ott dohogott. A válasz a feltámadásban van, ami már nem hit kérdése, nemcsak a történettudomány, de a természettudomány is bebizonyította a turini lepel és a manoppellói kendő vizsgálatával. Nem gondolhatjuk, hogy a tizenkét apostol „egy blöffért” vállalta volna a vértanúságot a holttest ellopása után, és keresztények százezrei napjainkban is vállalják. Ez az egyház ereje és vigasztalása a gyermekek szüleinek.

Amiről írtam, az napi megélt tapasztalatom három éve, mióta megtaláltam kis-

fiamat megfulladva. Krisztus ott volt az égő busz poklában, ahogy ott van velünk minden szenvedésünkben. Fogta a gyermekek kezét, ahogy fogja minden szenvedő, minden haldokló kezét. Efelől nem lehet kétség. Számtalan misztikus tapasztalat igazolja ezt. De pontosan tudom, hogy ettől még kibírhatatlan a fájdalom – a fájdalomunk – a veszteség miatt.

Imádkozzunk a szülőkért az egész országban Szent Ágoston szavaival:

„A halál nem jelent semmit. / Csupán átmentem a másik oldalra. / Az maradtam, aki vagyok, és te is önmagad vagy. / Akik egymásnak voltunk, azok vagyunk mindörökre. / Úgy szólíts, azon a néven, ahogy mindig hívtál. / Beszélj velem, ahogy mindig szoktál, / ne keress új szavakat. / Ne fordulj felém ünnepélyes, szomorú arccal, / folytasd kacagásod, / nevéssünk együtt, mint mindig tettük. / Gondolj rám, kérj, mosolyogj rám, szólíts. / Hangozzék a nevem házukban, / ahogy mindig is hallható volt. / Ne árnyékolja be távolságtartó pátosz. / Az élet ma is olyan, mint volt, ma sem más. / A fonalat nem vágta el semmi, miért lennék a gondolataidon kívül, / csak mert a szemed nem lát... / Nem vagyok mesze, ne gondold. / Az út másik oldalán vagyok, lásd, jól van minden. / Meg is fogod találni a lelkemet, és benne egész letisztult szép, gyöngéd szeretetemet. / Kérlek, légy szíves... ha lehet, töröld le könnyeidet, / és ne sírj azért, mert anyyira szeretsz engem.”

(Dr. Csókay András professzor írása)

Babits Mihály: Isten gyertyája

Engem nem tudtak eloltani:
élek és itt vagyok, itten!
Pedig nagy világ-szelek elé
emelted hős, vak, kicsi gyertyád -
mit akarsz velem, Isten?
Inog a láng már és tövig ég
bölcs, szent, konok kezeidben. -
S új szelek jönnek, fattyu-vihar,
vakarcs-poklok szégyen-fuvalma -
mit akarsz velem, Isten?
Szégyen-szél, fattyu-lehellet is
zord annak, aki meztlen:
gyötörni tud, eloltani nem,
míg viaszom csöppig kisérom -

mit akarsz velem, Isten?
Mért tart magasra nagy tenyered?

és milyen éj vize zúg lenn,
hol sisteregve kiszenvedek
ha majd kegyetlen beledobsz, hogy
körmödre ne égjek, Isten?

G y e r m e k o l d a l

Két barát utazott a sivatagban. Valamin összevesztek és az egyik felpofozta a másikat. Ekkor ő, anélkül, hogy visszavágott volna, lehajolt és ujjával beírta a homokba: - Ma a barátom megütött engem. Továbbmentek, ameddig csak nem találtak egy oázist, ahol elhatározták, hogy megfürdenek. Az, akit megütöttek, nem tudott úszni, és a zavaros víz magába akarta szippantani. Ekkor a barátja utánament és kimentette őt. A másik, ahogy a partra jutott, lehajolt és egy kőbe karcolta: - Ma a barátom megmentette az életemet. Társa, aki először megütötte, majd megmentette az életét, furcsán kérdezte: - Amikor megpofoztalak, a homokba írtad, és amikor kihúztalak a vízből, kőbe. Miért? A másik így felelt: - *Amikor valaki megbánt minket, írjuk homokba, hogy a megbocsátás szele elsöpörje! De ha valaki valami jót cselekszik velünk, vésük kőbe, hogy semmi ne vigye el a nyomát!*

Locsolóversek

Rózsavizes húsvét napját jöttem ma kívánni,
Nem szeretnék a lányokra nagyon sokat várni!
Ez a pár csepp jó szagos víz úgy használ a lánynak,
Mint réten a gyöngyharmat a nyíló virágnak.
Olyan lesz az arcuk tőle, mint a hamvas virág,
Örömünkben együtt örül a megváltott világ.
Megváltónk is együtt örül az egész világgal,
Ajándékozgatok meg hát egy hímes tojással!

Korán reggel útra keltem,
Se nem ittam, se nem ettem.
Tarisznya húzza a vállam,
Térdig kopott már a lábam.
Bejártam a fél világot,
Láttam sok-sok szép virágot.
A legszebbre most találtam,
Hogy öntözzem, alig vártam.
Piros tojás, fehér nyuszi,
Locsolásért jár a puszi!

E háznak kertjében van egy rózsató
Azt gondozza, azt öntözi a Jó Teremtő
Vizet öntök a fejére
Szálljon áldás a kezére
Az Istentől kérem
Piros tojás a bérem.

Húsvéti rejtvény

1. Válaszolj a következő kérdésekre:

Hány napig tart a Nagyböjt? _____

Mi a nagyböjt liturgikus színe, **karikázd be**:

fehér zöld piros lila arany

Hány stációból/állomásból áll Jézus keresztútja? _____

Hány sebe volt Jézusnak? _____

2. Rakd sorba a fájdalmas rózsafüzér tizedeit:

____ Akit érettünk megostoroztak ____ Aki érettünk vérrel verítékezett ____

Aki érettünk a keresztet hordozta ____ Akit érettünk tövissel koronáztak

____ Akit érettünk keresztre feszítettek

3. Írd be a megfelelő szavakat, a szövegbe:

A _____ arra az _____ hagyományra vezethető vissza, hogy a hívők a vezeklés részeként hamut szórtak a fejükre. Ennek emlékét a mai napig őrzi a szertartás: az előző évben megszentelt és elégetett _____ hamujából a pap ezen a napon _____ rajzol a hívek homlokára, közben pedig ezt mondja:

„Emlékezzél, ember, hogy porból vagy és _____ leszel!”

A _____ egyszerre jelképezi az elmúlást és a _____.

(megtisztulást) (barka) (hamu) (hamvazószerda) (porrá) (keresztet) (ősi)

Kedves gyerekek! A rejtvények megfejtését április 9-ig adjátok le a sekrestyében, névvel ellátott zárt borítékban!

Az ajándéksorsolást április 16-án, Húsvétvasárnap a 8.00 órai szentmise után tartjuk. Utána tojáskeresés lesz a templomkertben!

Szeretettel várunk!

Krisztus feltámadásáról

Szent Lukács evangéliumában, az emmauszi tanítványok történetében a következőket olvassuk: „Meg van írva, hogy a Messiásnak szenvednie kell, és harmadnapra fel kell támadnia a halálból”.

Szent Lukács így fogalmaz: „szenvednie *kell*, és fel *kell* támadnia....”

Ezek szerint Krisztus feltámadása szükségszerű, vagyis elkerülhetetlen, magától értetődő volt? Igen, Jézus feltámadása szükségszerű volt, mégpedig öt okból:

Először is az isteni igazságosság miatt, mert Isten megdicsőíti mindazokat, akik magukat Őérte megalázzák (vö: Lk 1,52). „Hatalmasokat elűzött trónjukról, az alázatosakat pedig felmagasztalta). Mivel Krisztus szeretetből (caritas) és engedelmességből megalázta magát, egészen a kereszthalálig, úgy kellett, hogy Isten felmagasztalja őt, mégpedig egészen a feltámadás dicsőségéig.

De hitünk is ezt tanítja nekünk. Krisztus feltámadása megerősíti Krisztus istenségébe vetett hitünket. „Bár gyengeségében megfeszítették, Isten erejéből él” (2Kor 13,4). „Ha Krisztus nem támadt föl, hiába való a mi igehirdetésünk, és hiábavaló a hitünk is” (1Kor 15,14).

De Krisztus feltámadása megerősíti reményünket is, hiszen Jézus feltámadása révén reméljük a saját feltámadásunkat. „Hogyan mondhatják tehát közülünk néhányan, hogy nincs feltámadás?” (1Kor 15,12). Ezt vallja meg már Jób is, amikor ezt mondja: „Tudom, hogy megváltóm él, és ha felébredek, maga mellé állít, s testemben látom meg az Istent” (vö: Jób 19, 25-26).

De Krisztus feltámadása hatással van erkölcsi életünkre is: „miként Krisztus az Atya dicsősége által feltámadt a halálból, úgy mi is az élet újdonságában járunk. ... Krisztus feltámadt a halálból, többé nem hal meg, a halál többé nem lesz úrrá rajta. Aki meghalt, egyszer és mindenkorra meghalt a bűnnek, aki él, az Istennek él” (vö: Róm 6,4-8).

S végül, Krisztus feltámadása beteljesítette a mi üdvösségünket: ha halálban elviselt minden rosszat azért, hogy minket megszabadítson attól, feltámadván megdicsőült, hogy bennünket a jó felé vezessen, amint szent Pál mondja: „vétkeinkért halált szenvedett, s megigazulásunkért feltámadt”.

Miként beszélhetünk Jézus feltámadásáról?

A feltámadás nem más, mint visszatérés a halálból az életre. Ez kétféleképpen történhet.

Egyik módja, ha valaki a halál elszenvedése, majd a feltámadás után ugyanolyan módon folytatja életét, mint előtte. Ez a tökéletlen feltámadás, hiszen Krisztus előtt is voltak, akik feltámadtak (pl. Lázár, akit maga Krisztus támasztott fel), de ők visszatértek korábbi, halandó életükbe, s később ismét meghaltak.

Másik módja, amikor valaki nem csak a haláltól szabadul meg, hanem annak szükségszerűségéből, sőt, annak lehetőségétől is végérvényesen megszabadul. S

ez utóbbi az igazi feltámadás, hiszen mindaddig, amíg úgy élünk, hogy alá vagyunk vetve a halál szükségszerűségének (vagyis amíg a halál elkerülhetetlen marad számunkra), addig valamiképpen a halál uralmában vagyunk.

Vagyis, ha a tökéletes feltámadásról akarunk beszélni, akkor csak Krisztus feltámadására gondolhatunk, ami által Jézus elsőként jutott el a teljes mértékben halhatatlan életre, amint szent Pál mondja: „Krisztus feltámadt a halottak közül, s többé nem hal meg” (Róm 6,9).

Krisztus feltámadásának "okáról"

Krisztusról, aki valóságos ember és valóságos Isten, vagyis valóságos emberi lelke, teste, ugyanakkor valóságos isteni természete is van, a halál szempontjából a következőt mondhatjuk.

* *Embersége szerint* a halála éppen olyan volt, mint a mi halálunk: teste és lelke egysége megszűnt, hiszen lelke elhagyta a testét (ez egyébként a halál definíciója is).

* *Istensége szerint* azonban: a halál sem az ő emberi lelkét, sem az ő emberi testét nem választotta el istenségétől, isteni természetétől.

Krisztusnak ezt az „újrateremtését” az Atyának tulajdonítjuk, míg a Szentlélek az, aki Jézus lelkének dicsőséges feltámasztása által mintegy megvalósította testének megdicsőülését is. Amint szent Pál is mondja: „Gyöngességében ugyan megfeszítették, de Isten erejéből él” (2Kor 13,4).

Krisztus feltámadása, épp úgy, mint halála, valóságos

Krisztus valóságosan elszenvedte a halált, vagyis lelke, amely teste tökéletes életető elve, formája volt, a halálban elválasztatott a testétől. Éppen így Krisztus feltámadása is valóságos, vagyis ugyanazon teste újra egyesült ugyanazon lélekkel, amely elvált a testtől a halál pillanatában. S mivel a test az életető lélektől kapja valóságos, élő természetét, ebből következik, hogy Krisztus teste a feltámadás után is valóságos, s éppen olyan természettel bír, mint a halál előtt.

Ha ugyanis Krisztus teste nem valóságos, vagyis képzeletbeli, látszólagos lett volna, akkor feltámadása is látszólagos lenne, nem valóságos.

Ám mivel Krisztus testi mivolta, szenvedése, halála valóságos, feltámadása, s feltámadás utáni élete is valóságos, sőt, dicsőséges: Krisztus dicsőséges testben támadt fel, nem csak az elszenvedett gyalázat miatt, hanem mert ez által kiérdemelte, hogy az Atya megdicsőítse őt, s ezáltal kiérdemelte számunkra is a feltámadást, mégpedig dicsőséges testben.

2017: ARANY JÁNOS-EMLÉKÉV

Ezt az esztendőt az Országgyűlés és a Magyar Tudományos Akadémia Arany János-emlékévné nyilvánította, amelynek fővédnöke Lovász László, az MTA elnöke lett.

Az emlékév 2017. március 2-án kezdődik Nagyszalontán, majd május elején tudományos ülésszakkal folytatódik az Akadémia közgyűlésén. Ősszel Debrecen és Nagykőrös, majd ismét Budapest a legfontosabb ünnepek színhelye.

Kiállítás lesz többek között Nagyszalontán, Nagykőrösön, a Petőfi Irodalmi Múzeumban, az MTA Könyvtár- és Információs Központban és az Országos Széchényi Könyvtárban.

Szent István Rajzpályázat

A Garay Képzőművészeti Stúdió szakmai közreműködésével a Mária Rádió rajzpályázatot hirdet általános és középiskolák tanulói számára!

A rajzpályázat célja, hogy a gyermekek a rajzolás művészetén keresztül kifejezzék, számukra mit jelent Szent István király alakja, valamint elhelyezzék modern korunkban államalapító Szent Királyunk személyét, üzenetét fiataljainknak.

A rajzpályázaton minden 6-14 éves általános iskolában tanuló diák, illetve 14-18 éves középiskolai tanuló részt vehet, aki A4 vagy A3 méretű, bármilyen kézi technikával készült pályaművét egy példányban leadja, be küldi a rádió címére, **2017 március 31-ig**.

A rajzlap hátoldalán szükséges feltüntetni a pályázó nevét, életkorát, értesítési címét, település nevét és az oktatási intézmény nevét és címét. Minden pályázó csak egy pályaművel vehet részt a versenyen. Kiállítás készen kérjük az alkotásokat.

Korcsoportok szerinti témák: – *alsó tagozatosok* (6-10 évesek):

Mit tudnak már Szent Istvánról?

Szabadon választható rajzok, amelyek Szent István alakjához köthetőek.

– *felső tagozatosok* (10-14 évesek): Mit üzen/jelent ma Szent István alakja a fiataloknak?

István intelmei Szent Imre herceghez – Az ország felajánlása Máriának

– *középiskolások* (14-18 évesek):

Mit üzen/jelent ma Szent István alakja a fiataloknak?

Ha Szent István ma köztünk élne, min változtatna hazánkban?

Az ország felajánlása Máriának

További információ: www.mariaradio.hu / e-mail: szentistvanunnep@mariaradio.hu

RENDELKEZŐ NYILATKOZAT

A BEFIZETETT ADÓ EGY SZÁZALÉKÁRÓL

A kedvezményezett adószáma:

1	8	7	1	7	7	1	8	.	1	.	1	3
---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---

A kedvezményezett neve: **Kerepesi Katolikus Közösségért Alapítvány**

Pizzás csiga

Hozzávalók: 30 dkg liszt, 3 ek étolaj, 1 csipet só, 2 dkg élesztő, kis cukor, kb. 2 dl tej.

Elkészítés: Az élesztőt a cukros tejben felfuttatjuk, majd az összes hozzávalót összegyúrjuk, és kelni hagyjuk. Miután a tészta megkelt, kinyújtjuk, megkenjük pizza-krémmel, megszórjuk reszelt sajttal, majd feltekerjük, és kis szeleteket vágunk belőle. Zsírozott tepsire tesszük a kis karikákat, amikre reszelt sajtot szórunk, és takarékon sütjük. *Tipp:* bazsalikom darabokkal lehet finomabbá tenni, jó ízt ad a ropogós csigáknak.

Mit süssünk az ünnepekre ...?

„Verhetetlen” perec

Hozzávalók: 1 kg liszt, 50 dkg vaj, 4 tojássárgája, 2 dkg élesztő, 2 csapott ek porcukor, 2 k só, 1,5 dl tej, reszelt trapista sajt.

Elkészítés: A hozzávalókat összegyúrjuk, majd hagyjuk pihenni a tésztát. Ezt követően háromszor hajtogatjuk, majd kinyújtjuk, és pereceket formázunk. Megkenjük tojássárgájával, és reszelt sajtot szórunk a tetejére, takarékon sütjük.

A perec azért is tökéletes, mert a sok vaj miatt nagyon sokáig eláll. Ebből a tésztából sima sajtos rudakat is süthetünk, ha nincs otthon perec-forma.

Répatorta

Hozzávalók a tortához: 30 dkg liszt, 30 dkg sárgarépa, 25 dkg porcukor, 1,5 dl olaj, 3 tojás, 1 csomag vaníliás cukor, 1 csom. sütőpor, fél citrom, csipetnyi fahéj.

Hozzávalók a mázhoz: 10 dkg natúr krémsajt vagy mascarpone krém, 10 dkg porcukor, 5 dkg vaj, 1 csomag vaníliás cukor.

Elkészítés: A megtisztított répát reszeld le. A cukrot a tojássárgákkal és az olajjal alaposan keverd ki, majd szórd bele a répát. A sütőport vegyítsd bele a lisztbe, és szitáld a répás keverékbe. Add hozzá a vaníliás cukrot, a lereszelt citrom héját, a fahéjat. A tojásfehérjéket verd kemény habbá, és óvatosan forgasd bele a tésztába. Egy tortaformát vajazz ki, szórj meg kevés liszttel, és egyengesd el benne a masszát. Melegítsd elő a sütőt 180 fokra, a tortaalapot tűpróbával ellenőrizheted, hogy megsült-e. A krémsajtot és a vajat keverd össze, majd szitáld bele a vaníliás cukorral vegyített porcukrot. Amikor a süti kihűlt, kend a krémet a tetejére, és tedd a tortát hűtőbe. Ha megdermedt a máz, már szeletelhető. Mandulaforgáccsal díszítheted az oldalát. A tortában nem érezni a répa ízét, olyan, mintha a nagyí egyik különlegességét ízelgetnéd. *Próbáld ki, húsvétkor kötelező elem!*

***A feltámadt Krisztus békéjét, és örömteljes húsvéti ünnepet kívánunk az egyházközség minden Családjának!
Frajna András plébános és a szerkesztő munkatársak***

Tegnap rám mosolygott a szerencse,

De aztán jobban megnézett és elsírta magát!

Humor

Negyven éves kor az az állapot, mikor már van múltja az embernek, csak még nem tanult belőle.

Kétféle ember létezik, akinek tetszem, és akinek rossz az ízlése....

Ha intelligens vagy, annak az az előnye, hogy megjátszhatod az ostobát, míg fordítva ez teljesen kizárt!

Ahol egyszer sas voltál, oda ne menj vissza verébnek!

Ha a dolgok nem fordulnak jobbra,, akkor menj balra!

A haverom nagymamája ilyeneket készít.

Nagy lókötő a nagyi.

Jó nagy átverés ez a munkavédelmi kesztyű. Felvettem, mégse védett meg a munkától.

Nem vagyok kövér, csak könnyen észre lehet venni:)

Mindig is néptáncos akartam lenni, de rá kellett jönnöm, ahogy én táncolok, olyan nép nincs.

Szentmise szándékok április hónapban

1. +Zoltán és +Családtagok	
2. +Jancsó Mihályné és +Szülei	(8.00)
.....	(11.00)
.....	(18.00)
3. A Szűzanya tiszteletére	
4. A Stógl család +tagjai, a Sárvári és a Heik család +tagjai	
5.-6.	
7. +Horváth György 28. évf., +Szülei és összes +Hozzá tartozó	
8. +Nyárádi Bertalan, +Neje, +Fiaik és összes +Hozzá tartozó	
9. +Brédl Félix, +Szülei, +Dósa József és Családja	(8.00)
.....	(11.00)
.....	(18.00)
10.-12.	
13. <i>Szentmise az Utolsó Vacsora emlékére - Szentségimádás</i>	(18.00)
14. <i>Nagypéntek - szertartások</i>	(18.00)
15. <i>Nagyszombat - Vigília szentmise, - A 24 órás engesztelő szentségimádást végzőkért és az imát kérőkért - körmenet</i>	(18.00)
16. +Pákozdi szülők, +Testvérek és összes +Hozzá tartozó	(8.00)
.....	(11.00)
.....	(18.00)
17. +Kiszel István, neje +Fazekas Terézia és +Nagyszülők	(8.00)
.....	<u>(19.00)</u>
18.-21.	
22. +Mihály Csaba, +Pál Imre, és +Pál Imréné, +Mihály József, +Tókos Teréz	
23. 60. Házassági évfordulón - a Szűzanya tiszteletére	(8.00)
.....	(11.00)
.....	<u>(19.00)</u>
24. +Varga József 10. évf.	
25.-26.	
27. Susanna nővérért, a Szeretet Misszionáriusai Rend szolgálatáért	
28.-29.	
30. <i>Az egyházközség áprilisban +Hívei</i>	(8.00)
.....	(11.00)
+Kriger Mihály 2. évf.	<u>(19.00)</u>

Dsida Jenő : Húsvéti ének az üres sziklasír mellett (részlet)

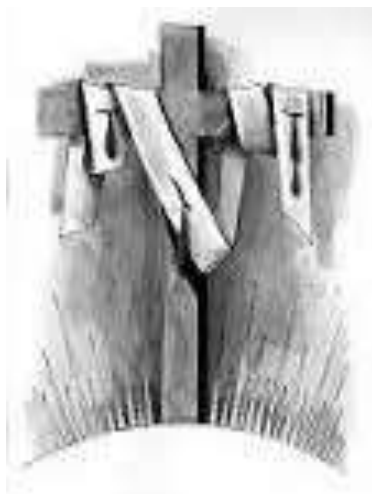
Bámulok a nyirkos, görbe
kősziklába vájt gödörbe,
bénán csügg le a karom,
tehetetlen két karom...
Te kegyelmet mindig oszthatsz,
feltámadtál s feltámaszthatsz,
hogyha én is akarom.

Lábadozó régi hitben
egész nap csak ülök itten.
Lelkemet nagy, jó meleg,
szent fuvalat lepte meg,
lent az odvas, szürke barlang
mélyén muzsikál a halk hang,
ahogy könnyem lecsepeg.

Az én Uram újra él most,
országútján mendegél most,
áprilisban fürdik és
aranyozza napsütés,
ahol lépked, jobbra-balra
ezer madár fakad dalra
s ring, hullámszik a vetés.

Éneklő sok tiszta lánnyal,
liliomos tanítvánnyal
nem követlek, Mesterem.

Majd csak
csöndes estelen

indulok, hol vitt a lábad,
földön kúszom könnybe lábadt
szemmel, szinte testtelen.

Fennakadva tüskeágon.
éjsötét nagy pusztaságon
étlen-szomjan vágok át,
nagy hegyeken vágok át,
mint eltévedt eb szimatja,
mely halódva is kutatja
vándor ura lábnyomát.

S közben dalolok az égről,
pálmás, örök dicsőségről,
vonszolván földdel rokon
testemet a homokon
s így ujjongván, nem is érzik,
hogyan sajog, hogyan vérzik
rögbe horzsolt homlokom.

Mert az égi útnak elve:
kúszva, vérzön, énekelve,
portól, sártól piszkosan
menni mindig, biztosan...
S kopjék térdig bár a lábam,
tudom, az ég kapujában
utolérlek, Krisztusom!

**A szilasligeti kápolnában - minden hónap első péntekén 17.00 órakor
gyóntatás és áldoztatás van.**

„LÉPCSŐK”

A kerepesi római katolikus egyházközség lapja

Felelős kiadó és szerkesztő: Frajna András plébános

Főszerkesztő: Sohan Andrásné

Szerkesztők: Lobmayer Miklós, Lobmayer Miklósne

A szerkesztőség címe: 2144 Kerepes, Szabadság út 246.

Tel.: 06/28/560-370 **Fax:** 06/28/560-371

e-mail: frajna.andras@vaciegyhazmegye.hu

Internetes honlap: <http://kerepes.plebania.hu>

Megjelenik két havonta, első vasárnap 450 példányban

Szentmisék rendje:

A kerepesi templomban:

Vasárnap: 8.00 és 18.00

Hétköznapi: 6.15

Kivéve csütörtök: 18.00

Húsvéthétfőtől: 19.00

Szilasligeti kápolnában:

Vasárnap: 11.00